

De Tao van Vertrouwen

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, waarom is vertrouwen zo moeilijk?"

De meester glimlachte.

"Omdat vertrouwen niet ontstaat waar mensen denken dat het ontstaat."

De leerling keek verbaasd.

"Ontstaat vertrouwen niet wanneer iemand bewijst dat hij te vertrouwen is?"

De meester stond op.

"Kom mee."

Ze liepen naar een rivier die zich kronkelend door het landschap bewoog.

De lentezon schitterde op het water.

Vogels vlogen laag over de oever.

De meester wees naar een oude houten brug.

"Vertrouw jij die brug?"

vroeg hij.

De leerling keek naar de constructie.

"Ja."

"Waarom?"

"Omdat zij stevig lijkt."

De meester glimlachte.

"Heb je iedere plank gecontroleerd?"

"Nee."

"Heb je de bouwtekeningen gezien?"

"Nee."

"Heb je berekend hoeveel gewicht zij kan dragen?"

"Nee."

De leerling begon te lachen.

"Eigenlijk niet."

Ze liepen de brug op.

Het hout kraakte zacht onder hun voeten.

"Toch loop je eroverheen."

zei de meester.

"Ja."

"Waarom?"

De leerling dacht na.

Omdat duizenden mensen hem al waren voorgegaan.

Omdat de brug er nog stond.

Omdat zijn ervaring hem vertelde dat het waarschijnlijk goed zou gaan.

De meester knikte.

"Vertrouwen ontstaat waar ervaring en onzekerheid elkaar ontmoeten."

Ze liepen verder.

Aan de rand van een weiland stond een paard.

Rustig grazend.

Een klein meisje liep naar het dier toe.

Zonder angst.

Zonder twijfel.

Het paard bleef rustig staan.

"Vertrouwt zij het paard?"

vroeg de meester.

"Ja."

"Waarom?"

"Misschien omdat zij nog geen reden heeft gehad om bang te zijn."

De meester glimlachte.

"En misschien omdat vertrouwen natuurlijker is dan wantrouwen."

De leerling keek op.

Die gedachte had hij nooit eerder overwogen.

Ze gingen zitten onder een oude wilg.

De takken bewogen zacht in de wind.

"Veel mensen denken dat vertrouwen betekent dat je zeker weet wat er gaat gebeuren."

zei de meester.

"Is dat niet zo?"

De meester schudde zijn hoofd.

"Dat zou geen vertrouwen zijn."

"Wat dan wel?"

De meester keek naar de rivier.

"Vertrouwen begint precies waar zekerheid eindigt."

De leerling werd stil.

Ze keken naar een visser die zijn boot losmaakte van de oever.

"Vertrouwt hij de rivier?"

vroeg de meester.

"Waarschijnlijk."

"Kent hij iedere golf die vandaag zal ontstaan?"

"Nee."

"Kent hij iedere windvlaag?"

"Nee."

"Toch vaart hij uit."

De leerling glimlachte.

Plotseling begon hij iets te begrijpen.

Vertrouwen was niet het afwezig zijn van onzekerheid.

Vertrouwen was leren leven mét onzekerheid.

De meester zag het in zijn ogen.

"Juist."

Ze liepen verder.

Onderweg kwamen zij een man tegen die niemand vertrouwde.

Niet zijn vrienden.

Niet zijn collega's.

Niet zijn familie.

Hij controleerde alles.

Dubbel.

Driedubbel.

Vier keer.

Toch was hij voortdurend gespannen.

"Waarom is hij niet gerustgesteld?"

vroeg de leerling.

De meester keek naar de man.

"Omdat controle geen vertrouwen creëert."

De leerling dacht na.

"Maar controle kan toch nuttig zijn?"

"Zeker."

antwoordde de meester.

"Een slot op je deur is verstandig."

"Maar duizend sloten maken een angstig mens niet vrij."

De wind trok aan.

De rivier bleef stromen.

De meester vervolgde:

"Vertrouwen betekent niet dat mensen je nooit zullen teleurstellen."

"Dat doen ze soms wel."

"Vertrouwen betekent niet dat plannen nooit mislukken."

"Dat gebeurt ook."

"Vertrouwen betekent niet dat het leven altijd eerlijk zal zijn."

De leerling keek naar de horizon.

"Wat betekent het dan wel?"

De meester glimlachte.

"Dat je ondanks alles bereid blijft om je hart niet volledig te sluiten."

De zon begon langzaam onder te gaan.

Het landschap kleurde goud.

"Want een mens die niemand vertrouwt,
beschermt zichzelf tegen pijn."

Hij liet een stilte vallen.

"Maar sluit zichzelf tegelijkertijd af van verbinding."

De leerling voelde de waarheid van die woorden.

De meester stond op.

"Onthoud dit."

"Blind vertrouwen is naïef."

"Blind wantrouwen is een gevangenis."

Hij keek naar de rivier.

"De wijze kiest een derde weg."

"Welke?"

vroeg de leerling.

De meester glimlachte.

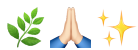
"Open ogen."

"En een open hart."

De eerste sterren verschenen.

En terwijl de rivier onverstoort verder stroomde, begreep de leerling:
dat vertrouwen niet ontstaat doordat alle risico's verdwijnen.

Vertrouwen ontstaat wanneer je bereid bent te leven terwijl ze bestaan.

De wantrouwende mens zoekt zekerheid.

De naïeve mens negeert onzekerheid.

De wijze mens accepteert onzekerheid.

Daarom vertrouwt hij niet omdat alles voorspelbaar is.

Hij vertrouwt omdat hij begrijpt
dat het leven nooit volledig voorspelbaar zal zijn.

Zoals een rivier niet wacht op perfecte omstandigheden om te stromen,
zo wacht de wijze niet op volledige zekerheid om te leven.

Want vertrouwen is geen garantie.

Het is de moed
om je hart open te houden
in een wereld die geen garanties geeft.

Haribol

Misschien is vertrouwen wel de brug tussen angst en verbinding. Zonder vertrouwen durven we niet werkelijk lief te hebben, samen te werken, bouwen of dromen. Maar vertrouwen vraagt altijd een sprong, want volledige zekerheid bestaat niet. Zoals de rivier blijft stromen zonder de zee te kunnen zien, zo beweegt vertrouwen zich altijd een stukje voorbij wat we zeker weten.